

JEANNE MARIE

Mies Bloch

**RUDI
EN DE RODE ROZEN**

RUDI
EN DE RODE ROZEN

DOOR

JEANNE MARIE

Met illustraties van Mies Bloch

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1. Rudi en Freekje worden vriendjes

Vrolijk scheen het zonnetje aan de blauwe hemel. Voor het eerst na een lange regentijd. Het koesterde de tere bladknopjes van de bomen op de speelplaats en het keek zo maar vrijpostig door de vensters van de schoollokalen. Het wilde de kinderen vertellen, dat de lente in aantocht was. Daarom toverde het goud in hun haren en gleed het over de banken, waarop boeken en schrijfschriften lagen.

Juffrouw Jansen zag die olijkerd wel, want hij scheen ook op haar lessenaar en op de mouwen van haar bloesje en op haar hand, die de aanwijsstok vasthield. „Ik jaag je nog maar niet weg met het gordijn,” dacht ze, „misschien strakjes, als de kinderen gaan schrijven; nu mag je nog wel even naar binnen gluren.”

Op het zwarte bord voor de klas stond met mooie, grote krijtletters: RUDI SCHRIJFT MET EEN PEN. Dat was het schrijfvoorbeeld. Meer dan veertig paar ogen keken naar dat zinnetje, want de juffrouw was aan het vertellen, hoe het straks netjes geschreven moest worden in de schoonschriften. Met de aanwijsstok ging de juffrouw over de letters heen, alsof ze alles met de punt van de stok nog eens een keertje langzaam voorschreef.

Toen de jongens en meisjes het allemaal goed begrepen, mochten de schriften open. Daar stond het zinnetje ook al in, op de eerste regel van een nieuw blaadje.

„Nu zal ik de gordijnen toch maar even dichtschuiven,” dacht

juffrouw Jansen, „want als de kinderen zo in de zon kijken, zouden ze hun ogen wel eens kunnen bederven.” Meteen liep ze op één van de vensters toe en sloeg ze haar hand aan het gordijnkoord. Op hetzelfde ogenblik gleed een o zo licht en klein wolkje voor de zon. „Je wilt toch geen grapjes met mij maken, zonnetje?” dacht de juffrouw, maar ze deed de gordijnen die morgen toch maar niet dicht, ook niet toen het wolkje weer voorbij was gedreven.

„Nu de penhouders opnemen en erom denken: niet te ver in de inkt steken, en dan keurig éénmaal het zinnetje schrijven. Niet te vlug en telkens maar goed naar het voorbeeld kijken.” De ruim veertig kinderruggen bogen zich over de schriften en evenzoveel pennen krasten voorzichtig over het papier.

„Niet te vlug, hoor,” waarschuwde de juffrouw, toen ze zag, dat Pieter Dijkman al aan het laatste woord van het zinnetje begon, toen de andere kinderen het eerste nog niet eens klaar hadden. Ja, die Pieter was altijd het eerst klaar met schrijven, maar zijn werk was nooit mooi. Zijn letters dansten over de lijnen heen!

„Goed naar het voorbeeld kijken,” zei de juffrouw nog eens tegen allemaal.

Wie klaar was, mocht zijn penhouder neerleggen. Juffrouw Jansen liep onderwijl langs de banken om zo bij alle kinderen van dichtbij eens een kijkje te kunnen nemen. Toen ze bij Rudi Bartels kwam en zich over zijn schrift heenboog, voelde ze een kleine hand bij het steekzakje van haar rok. Och, ze begreep wel, wat dat handje deed: een pepermint, of misschien wel een toffee in dat zakje stoppen! Als Rudi een snoepje kreeg, bewaarde hij meestal wat voor de juffrouw, voor zijn juffrouw, want Rudi hield erg veel van juffrouw Jansen. Hij vond het ook maar wat fijn, dat zijn naam in het schrijfvoorbeeld stond. Dat

was, omdat hij het enige kind in de klas was wiens naam met een R begon en de juffrouw het schrijfsinnetje nu eens met een R wilde laten beginnen . . . maar misschien toch ook wel een beetje, omdat ze een goed oogje op Rudi had. Dat dacht Rudi tenminste, al wist hij heel goed, dat de juffrouw op elk kind wel eens zo'n goed oogje had, want ze kregen allemaal hun beurt met de schrijfvoorbeelden.

Maar omdat nu zijn naam op het bord stond en in al de schriften werd geschreven, kon hij niet tot het speelkwartiertje wachten en stopte hij de toffee, die hij voor haar had bewaard, nu alvast in het zakje van haar rok. Het was een heel bijzondere toffee, een extra dikke, die in een glimmend goudpapiertje was verpakt, met daar overheen weer een doorzichtig cellofaantje. Hij had hem 's morgens vroeg van een buurvrouw gekregen voor wie hij melk had gehaald.

Rudi had de toffee al een poosje in zijn hand voor hij hem aan de juffrouw gaf. Toen ze bij de gordijnen stond, had hij hem uit zijn broekzak gehaald.

„Netjes, Rudi,” zei juffrouw Jansen, toen ze zijn werk bekeek. „En nu de volgende regels ook zo mooi, hoor. Altijd maar weer naar het voorbeeld kijken.”

Rudi's wangen begonnen te gloeien van trots en van blijdschap.

Nog voor de kinderen de tweede regel vol hadden geschreven, ging de deur van het schoollokaal open en stapte mijnheer Noordam, de hoofdonderwijzer, de klas binnen, met een jongen aan zijn hand. Nieuwsgierig keek de hele klas naar die jongen. Zou die bij hen komen? Een nieuwe leerling?

„Hier kom ik u Freekje Bendelaar brengen, juffrouw,” zei de meester. „U weet er alles van en ik denk, dat hij wel mee zal kunnen in uw klas.”

De hoofdonderwijzer ging het lokaal weer uit, naar zijn eigen jongens en meisjes in de zesde. Freekje bleef alleen achter en hij werd wel een beetje verlegen, toen al de kinderen zo naar hem keken.

„Nu een plaatsje voor je zoeken, hè Freekje,” zei de juffrouw vriendelijk.

Er zaten twee jongens alléén: Rudi Bartels en Dick Zonneberg, maar dat Dick alleen zat, was voor straf. Vragend keek Rudi de juffrouw aan. Hij had al zo lang alleen gezeten. Hij vond, dat de juffrouw Freekje nu best naast hem kon zetten. Ze had pas zo'n heerlijke toffee van hem gehad, in een goudpapiertje! O, die Rudi was soms zo'n baas. Dan dacht hij, dat de juffrouw meer van hem hield dan van de andere jongens en meisjes!

„Zie je dat lege plaatsje daar, naast Rudi?” vroeg de juffrouw aan Freekje.

Ja, Freekje zag dat plaatsje heel goed: hij had de aanwijzende vinger van de juffrouw maar met zijn ogen te volgen.

„Daar ga jij dan voorlopig maar zitten,” zei ze.

De verdere ochtend en de hele middag deed Rudi z'n best om Freekje op de hoogte te brengen met alles wat hij in de klas weten moest: hoe hij z'n leesboek in z'n kastje op moest bergen, waar ze gebleven waren met de sommen, waar hij het best zijn schooltas neer kon zetten zonder dat de juffrouw of één van de kinderen erover vallen kon en welke kleurtjes hij gebruiken moest bij het tekenen.

Toen er wat rumoer in de klas was bij het ophalen van de teken-schriften, vroeg Rudi zachtjes aan Freekje, waar hij woonde.

„In het Julianapark,” fluisterde Freekje.

„Dat is niet mis, een deftige buurt,” dacht Rudi.

Omdat hij toch óók de kant van het Julianapark op moest, als hij naar huis ging, zei hij tegen Freekje: „Dan loop ik straks zover met je mee.”

Freekje vond dat best. Hij was blij, dat hij op de nieuwe school al zo gauw een vriendje had.

Onder het naar huis lopen vertelde Freekje, dat hij pas in het dorp was komen wonen. Ze kwamen van Hilversum. Z'n vader had een praktijk overgenomen en meteen het huis geruild.

Rudi begreep dat niet helemaal. Van huizen ruilen had hij wel eens gehoord, al wist hij niet precies hoe dat ging, maar wat was nu „een praktijk overnemen”? Rudi dacht, dat het heel dom was dat niet te weten, daarom vroeg hij niet verder aan Freekje.

Bij de ingang van het park moest hij Freekje in de steek laten.

Hij was eigenlijk al een eindje omgelopen en hij zou hard op moeten schieten om nog op tijd thuis te zijn.

„Om half twee ben ik weer hier,” zei hij nog, „wacht je dan op me?”

Freekje beloofde dat hij er zijn zou en toen liepen de jongens allebei op een drafje naar hun huis, elk een andere kant op.

Rudi vertelde thuis van zijn nieuwe vriendje, die in het Juliana-park woonde. „Z'n vader heeft een praktijk overgenomen,” zei hij met een wijs gezicht, „en ze hebben meteen het huis geruild. Hij komt van Hilversum.”

„Een praktijk overgenomen?” vroeg zijn moeder.

„Dan zal het een jongetje van die nieuwe dokter zijn,” zei vader, „die komt van Hilversum en die wóónt in het Juliana-park, in het oude huis van dokter Buurman.”

„Weet je ook hoe dat jongetje héét?” vroeg vader.

„Freekje,” antwoordde Rudi.

„En nog meer? Ik bedoel: zijn achternaam.”

„Bendelaar.”

„Zie je wel, dat klopt,” zei vader.

Zo werd Rudi het vriendje van Freekje Bendelaar, het zoontje van de nieuwe dokter.

2. Bloemen voor de juffrouw

Freekje was al heel gauw thuis op de nieuwe school. Op de speelplaats was hij een baas in het verzinnen van leuke spelletjes, waarbij je hard moest kunnen lopen . . . en dan won hij meestal zelf, omdat hij vlugger op zijn benen was dan één van de andere jongens. Springen kon hij ook als de beste. Met krijt

tekende hij twee strepen op de straatstenen. Wat daartussen lag, stelde de sloot voor, waar ze over moesten springen. In het eerst ging dat best en kwamen alle jongens gemakkelijk aan de overkant. Maar Freekje trok er dan weer nieuwe strepen bij, zodat de sloot al breder en breder werd. Het ging er nu om, wie over de breedste sloot kon. De ene jongen na de andere viel af, tot Freekje en Dick overbleven. Dick moest het eerst springen. Nu, die haalde de overkant niet. Pardoes viel hij in de sloot! „Kletsnat,” riep mijnheer Noordam, die ook op de speelplaats was en net voorbijliep, toen Dick na een fikse aanloop over de krijtstreep probeerde te springen en midden in de sloot terechtkwam.

Freekje moest de sprong toen nog wagen. Hij wilde het spel met alle geweld winnen, daarom nam hij een nòg grotere aanloop. Een meisje, dat hem in de weg stond, duwde hij op zij . . . en met een vervaarlijke sprong duikelde hij ook in de sloot!

„Ik heb het gewonnen,” zei Dick, „want ik was tot hier en jij maar tot dáár.” Meteen wees hij twee plekken aan in de sloot, met zijn voet.

„Niks hoor,” verweerde Freekje zich, „ik was net zover als jij en ik heb het gewonnen. Dat meisje liep me in de weg, anders had ik het vast gehaald.”

Dick wilde daar niets van horen en als de juffrouw er niet aan te pas was gekomen, zouden Dick en Freekje elkaar in de haren zijn gevlogen.

Freekje verzon toen maar weer een nieuw spelletje: hóóg-springen. In een andere hoek van de speelplaats hielden twee meisjes een touw aan het draaien en een hele sliert vriendinnetjes sprong er achterelkaar een paar maal doorheen:

„In-spin, de bocht maar in,
Uit-spuut, de bocht weer uit.”

Zó zongen ze daarbij.

Toen de jongens, Freekje voorop, kwamen aanstormen, hielden ze het touw hoog op.

„Verboden toegang,” riepen ze.

„Niks hoor,” riep Freekje weer en met een vaartje sprong hij over het touw. Dick kwam vlak achter hem aan. Omdat de

meisjes het touw slap hielden, kwam die er ook over, maar de andere jongens haalden het niet. Ook Rudi kwam wel hard aanlopen, maar voor het touw bleef hij staan.

De meisjes hadden niet minder plezier in het spelletje dan de jongens. Juist toen ze opnieuw wilden gaan proberen om over het touw te springen, ging de bel en was de speeltijd voorbij.

Toch bleef Rudi het echte vriendje van Freekje.

Elke morgen en elke middag wachtte Rudi bij de ingang van het

Julianapark en samen liepen ze uit school naar huis, soms met de armen om elkaars schouders. Freekje vertelde dan van Hilversum, waar hij had gewoond en van de school dáár, of van de bloemen, die zijn moeder kweekte in hun tuin in het Julianapark. Zijn moeder hield erg veel van bloemen, vertelde hij. Hij zou haar wel eens een bosje vragen om aan juffrouw Jansen te geven. En Rudi vertelde van de kippen en de kuikentjes thuis en van zijn twee konijntjes, die Piet en Jan heetten en hun oortjes spitsten als je hun naam riep.

Op een ochtend had Freekje de bloemen bij zich: prachtige tulpen, in een groot vloeipapier.

„Echte darwins,” zei hij, „moet je eens zien wat een lange stelen.”

Rudi vond ze prachtig en hij begon aan het vloeipapier te peuteren om ze eens goed te kunnen bekijken.

„Voorzichtig, hoor!” zei Freekje verschrikt. „Als je de stelen knakt, zijn ze niets meer waard.”

Nu, daar zou Rudi wel voor oppassen!

Hij vond het fijn, dat de juffrouw zulke mooie bloemen zou krijgen! Wat zou ze er blij mee zijn! Echte darwins, met lange stelen!

Juffrouw Jansen nam met een blij gezicht de tulpen van Freekje aan. „Prachtig zijn ze, Freekje,” zei ze, „zul je je moeder héél hartelijk bedanken?”

Ze haalde een mooie glazen vaas uit de kast en nog vóór het negen uur was, stond de bos darwin-tulpen met de lange stelen op het tafeltje voor de klas.

Rudi moest er die morgen telkens naar kijken.

Hij vond het jammer, dat hij nu net geen snoepje had om aan de juffrouw te geven.

Onder de leesles keek Rudi wéér eens naar de tulpen op het tafeltje. Echte darwins, die Freekjes moeder zelf had gekweekt! Ze waren mooi en de juffrouw was er blij mee. Rudi dacht: „Jammer, dat mijn moeder óók geen bloemen kweekt.” Rudi's moeder hield het huis schoon en ze kookte het eten, ze zorgde voor Mineke, Rudi's kleine zusje, ze sneed de boterhammen, ze naaide en ze stopte . . . maar ze kweekte geen darwin-tulpen.

„Rudi.”

Verschrikt keek Rudi op, toen juffrouw Jansen zijn naam noemde. Opeens begreep hij, dat hij lezen moest, maar hij wist niet waar de klas gebleven was. Freekje wilde hem wel helpen. Z'n vinger kwam al bij Rudi's leesboek, toen hij zag, dat Rudi de vorige bladzijde nog voor zich had, waar hij angstig op zat te kijken met een rood gezicht.

„Niet opgelet, Rudi?” vroeg de juffrouw. „Dat ben ik van jou niet gewend. Het boekje maar dicht . . .”

Daar zat Rudi nu, met een dicht leesboek voor zich. Dat betekende, dat hij om twaalf uur zou moeten lezen en laat thuis zou komen. Hij zou dan ook niet met Freekje mee kunnen gaan langs het Julianapark.

De tulpen stonden nog steeds op het tafeltje en Rudi vond ze ineens niet mooi meer. Het was immers de schuld van die tulpen, dat hij school moest blijven! De juffrouw zou Freekje nu ook wel veel aardiger vinden dan hem. Freekje bracht tulpen voor haar mee en hij had niet opgelet bij het lezen. Zijn naam stond op het bord, met een kruisje erachter . . .

Als zijn moeder nu ook maar mooie bloemen kweekte, darwin-tulpen, of andere mooie bloemen, dan wist hij het wel. Dan bracht hij een nog veel grotere bos voor de juffrouw mee . . .

Die middag kwam Rudi, buiten adem van het harde lopen, thuis. Het eten stond al op tafel.

„Je bent laat,” zei moeder, „school moeten blijven?”

„Ik moest nog even lezen om twaalf uur,” zei Rudi.

„Dat is niet mooi,” vond vader. „Als een haas je handen wassen en aan tafel en voortaan beter opletten op school.”

Stil at Rudi het bord aardappelen met spinazie, dat moeder voor hem had opgeschept, leeg. Hij wilde wel graag wat zeggen, maar hij durfde niet goed. Straks, als vader weg was, dan zou hij het wel aan moeder vragen.

Om één uur ging vader weer naar zijn werk en bleef Rudi met moeder alleen over. Mineke lag te slapen in haar wiegje.

„Wil ik even de vaat voor u naar de keuken brengen?” vroeg Rudi.

„Nou, dat kon je wel eens doen,” antwoordde moeder. Meteen keek ze Rudi eens aan. Wat had die jongen toch? Hij had school moeten blijven en aan tafel was hij opvallend stil. Andere dagen vertelde hij nog wel eens wat van school, of van zijn vriendje Freekje. En nu was hij ineens ook zo behulpzaam. Gewoonlijk mopperde hij als hij wat voor moeder doen moest tussen de middag. Hij wilde altijd maar zo gauw mogelijk weer de deur uit, naar Freekje.

„Moes,” vroeg hij opeens, „mag ik een bos bloemen aan de juffrouw geven?”

„Een bos bloemen aan de juffrouw geven?” vroeg moeder verbaasd. „Is er dan wat bijzonders?”

„Nee, zó maar,” zei Rudi.

„Zo maar een bos bloemen aan de juffrouw geven? Hoe kom je dáár nu weer bij!”

„Nou ja, Freekje geeft ook bloemen aan de juffrouw: tulpen, en wàt mooie! Echte darwins, met lange stelen.”

„Dat kan Freekje gemakkelijk doen,” zei moeder, „die woont in een groot huis in het Julianapark, met aan alle kanten tuin er omheen. De bloemen groeien daar bij honderden.”

„Z'n moeder kwéékt ze,” zei Rudi.

„Hoor eens Rudi,” zei moeder toen ernstig, „Freekjes vader en moeder zijn rijke mensen, die kunnen méér doen dan wij. Dat moet je nu maar eens voor altijd begrijpen. Je mag best vriendje met Freekje zijn, maar dan moet je ook niet jaloers op hem worden. Hij zal wel eens méér iets hebben, wat wij jou niet kunnen geven.”

Rudi begreep wel, dat zijn moeder gelijk had. In hun eigen tuintje groeiden geen bloemen, die je aan de juffrouw geven kon:

een enkel roosje, met scherpe doorns, wat rode geraniums en een paardebloem, met wat madeliefjes in het randje gras . . .

„De bloemen zijn duur, kind,” zei moeder nog, toen ze zag hoe teleurgesteld Rudi was, „en alles is toch al zo prijzig: het eten en de kleren.”

Even moest Rudi nadenken. Toen vroeg hij: „En als de juffrouw jarig is?”

„Nu, dan zullen we nog wel eens zien. Misschien mag je dan wel een bloemetje aan de juffrouw geven.”

's Middags duwde Rudi juffrouw Jansen een blozend appeltje in haar hand. Het was alles wat hij had, maar als hij dacht aan de mooie tulpen van Freekje, vond hij dat appeltje toch niet veel. En als hij nu maar wist, wanneer juffrouw Jansen jarig was!

3. Op bezoek bij Freekje

Op een woensdagmiddag, onder het samen naar huis gaan, vroeg Freekje: „Zeg Rudi, mijn moeder heeft gevraagd, of je, als je straks gegeten hebt, bij me komt spelen.”

Wat verwonderd keek Rudi zijn vriendje aan. „Bij je komen spelen?” vroeg hij. Nog nooit eerder was hij bij Freekje thuis geweest.

„Ja,” antwoordde Freekje, „je wilt toch wel? Ik heb een elektrische trein met wel acht meter rails. En het regent; je kunt vanmiddag toch niet op straat spelen.”

Freekje had gelijk. Met die regen was het niks gedaan om buiten te spelen. Z'n moeder zou dat ook niet goedvinden, want van het water bederven je kleren. En de kleren zijn duur, net als het eten . . . en de bloemen.

De bloemen . . .

Bah, die náre bloemen!

Waarom moest Rudi nu ineens weer aan die bloemen denken, nu hij bij Freekje mocht komen spelen, die een elektrische trein had met acht meter rails? Hij begreep het zelf niet.

„Wil je niet bij mij spelen?” vroeg Freekje, toen Rudi maar geen antwoord gaf.

„Ik zal het aan mijn moeder vragen. Natuurlijk kom ik graag bij je spelen,” zei Rudi toen maar gauw.

„Die vindt het vast wel goed,” meende Freekje.

„Ik ga vanmiddag bij Freekje spelen,” zei Rudi, toen hij nog maar even thuis was.

Vader, die ook net van zijn werk was gekomen, zei: „Alleen wanneer je moeder het goedvindt.”

„U vindt het toch goed, hè moes?”

Z'n moeder lachte maar eens en zei toen: „Ik vind het goed, als je er maar voor zorgt, dat je om vijf uur weer thuis bent . . . en netjes en beleefd zijn tegen mevrouw Bendelaar, met twee woorden spreken en zo.”

Nu, daar kon moeder op rekenen.

„Je mag, vóór je weg gaat, ook je schoenen nog wel wat opwrijven, ze zitten vol modderspatten. En ik zal een schone bloes voor je klaarleggen.”

Na het eten ging Rudi naar de keuken om zich daar onder de kraan nog eens lekker te wassen. Z'n schoenen bewerkte hij zo lang met de borstel, tot ze blonken als spiegels. Toen trok hij de schone bloes aan, die moeder op de keukenstoel had gelegd. Meteen bekeek hij zijn broek eens. Die zag er ook niet zo fraai uit. Er zaten een paar vlekken op, die er met de hardste kleer-

borstel niet uit waren te krijgen en op zijn linkerknie had moeder al eens een stop moeten leggen met wol, die niet precies dezelfde kleur had als de broek.

„Mag ik m'n goede broek aan voor vanmiddag?” vroeg hij toen. Moeder moest daar eerst eventjes over nadenken. „Vooruit dan maar,” zei ze, „maar er netjes op zijn, hoor!”

Zo ging Rudi, met zijn zondagse kleren aan, naar het Juliana-park. Het huis, waar Freekje woonde, kon hij gemakkelijk vinden. Hij wist het huisnummer en op het hek moest „Rozalia” staan.

Ha, daar was het al. Even moest hij kijken hoe het tuinhekje openging. Dat was niet moeilijk. Het stenen paadje naar de huisdeur was hij in een paar passen over en net op het ogenblik, dat zijn hand naar de bel greep, ging de deur al open. Freekje had voor het raam naar Rudi uit zitten kijken en had gemaakt, dat hij bij de deur was, vóór Rudi op de bel kon drukken.

„Hang je jas hier maar op,” zei hij, terwijl hij zijn vriendje de kapstok in de vestibule wees.

„M'n jas is kletsnat.”

„Geeft niet, de vloer is van steen, dat droogt wel. Wij hangen onze natte kleren ook altijd hier in de vestibule.”

Nog voor Rudi's jas aan de kapstok hing, kwam Freekjes moeder eraan.

„Ben jij nu Rudi?” vroeg ze vriendelijk en meteen stak ze hem haar hand toe, een mooie, zachte hand met twee gouden ringen: één gladde aan de ringvinger en eentje met een glinsterende steen aan de middelvinger.

Rudi werd echt een beetje verlegen van die zachte hand met die mooie ringen.

„Fijn, dat je eens bij Freekje komt spelen. Hij heeft al zoveel over je verteld, nu wilde ik je ook wel eens zien.”

Freekje bracht zijn vriendje, die een kleur had gekregen, naar de huiskamer. Daar lagen de rails al op de grond. Een grote acht van rails, die de halve kamer besloeg. De tafel was ervoor in een hoek geschoven.

In minder dan geen tijd lag Freekje op de grond om Rudi alles van de trein te laten zien. Om alles goed te kunnen bekijken, liet Rudi zich toen ook maar op de grond zakken. Weldra kropen ze van de ene kant van de kamer naar de andere. De trein reed onderwijl zijn rondjes over de acht meter rails.

Freekje had ook een tunnel bij zijn trein, die hij hier of daar over de rails kon zetten, en een seinpaal met rood en groen licht.

„Misschien krijg ik voor mijn verjaardag wel een stationnetje of een overweg met hekjes, die zich vanzelf sluiten als de trein in aantocht is en later weer opengaan,” vertelde hij.

Zó waren de jongens in hun spel met de trein verdiept, dat ze niet eens hoorden, dat Freekjes moeder de kamer binnenkwam met een blaadje met glazen. Tweemaal moest ze roepen, toen begrepen ze pas, dat er heerlijke limonade voor hen klaarstond met een koekje erbij. Freekje stond het eerst op van de vloer, waarbij hij met z'n hand het stof een beetje van zijn knieën veegde. Rudi rees ook op en terwijl ook hij langs zijn broekspijpen streek, dacht hij met schrik aan de dunne knieën van zijn zondagse broek. Moeder had er al eens een lapje onder moeten zetten. En ze had nog zó gezegd, dat hij op z'n kleren moest passen!

Toch vergat Rudi de broek weer onder het uitdrinken van de lekkere limonade. Dat spelen bij Freekje beviel hem best. Juist begon de klok een aardig wijsje te spelen. „Doet hij dat wel meer?” vroeg hij aan Freekje.

„Ieder uur, en op de halve uren speelt hij ook even. Heb je dat vanmiddag dan nog niet gehoord?”

Nee, Rudi had de klok niet eerder gehoord.

„Of jullie ook aan het spelen waren,” zei mevrouw Bendelaar, „dat je de klok niet eens hebt gehoord.”

„Kling-klang, kling-klang, kling-klang, kling-klang.”

„Nu sláát hij,” zei Freekje, „vier uur.”

„Vier uur al?”

Rudi begreep er niets van. Al vier uur! Was hij dan al zo lang bij Freekje?

„Nu wil Rudi zeker de tuin nog wel eens zien?” vroeg mevrouw Bendelaar, „de regen is opgehouden en het zonnetje is nog even doorgebroken op de middag.”

Ja, mevrouw Bendelaar had gelijk. Vriendelijk scheen de zon vanuit de tuin de serre in. Die serre leek zèlf wel een tuin, dacht Rudi, zó vol planten stond hij.

„Ach,” riep Rudi, toen hij in de tuin kwam, „wat een bloemen!” Nu begreep hij, dat Freekje gemakkelijk wel eens een bosje voor de juffrouw mee kon brengen en moeder had ook gelijk, toen ze zei, dat de bloemen in de tuin bij Freekje bij honderden groeiden. Overal zag hij bedjes en perkjes bloemen in allerlei soorten en met de mooiste kleuren: rood en geel en blauw en wit.

Mevrouw Bendelaar noemde van sommige bloemen de naam en Freekje wist er ook al wat van af. Rudi keek maar. Toch vond hij de rózen nog het allermooiste. Die róken ook zo lekker!

„M'n moeder houdt óók nog het meest van de rozen,” vertelde Freekje.

„Och, kijk eens, díe zijn mooi!” riep Rudi opeens en meteen bleef hij staan voor een bedje met donkerrode rozen. Twaalf struiken telde hij op het bedje en die zaten vol bloemen en knoppen.

„Vind je die zo mooi?” vroeg mevrouw Bendelaar.

„Ik vind ze het mooist van allemaal, van al de rozen en van al de bloemen in de tuin,” antwoordde Rudi.

„Het doet me plezier, dat jij ze zo mooi vindt. Ik vind ze zelf ook mooi. Het is een nieuw soort. Ik ben pas begonnen ze te kweken.”

„Dat is waar ook,” dacht Rudi, „mevrouw Bendelaar kweekt die bloemen allemaal zèlf.”

„Hebben jullie óók een tuin?” vroeg mevrouw Bendelaar aan Rudi.

„M'n vader heeft een groentetuin,” vertelde Rudi, „en dan hebben wij bij ons huis nog een pieterig lapje grond. Daar

groeit niet veel: ook wel een roos, langs de muur van het huis, maar die is niet rood en er zitten gemene stekels aan, doorns. En dan komen er wel eens bloemetjes in het gras: paardebloemen en madeliefjes. En moeder heeft geraniums, in potten. Die zijn ook wel mooi, maar niet zo mooi als uw rode rozen.”

Mevrouw Bendelaar moest lachen om het verhaal van Rudi en ze klopte hem eens op zijn schouder. „Maar Freekje heeft me verteld, dat jullie kippen hebt en kuikentjes . . .”

„En hij heeft zelf twee konijntjes,” riep Freekje ineens, „ze heten Piet en Jan en ze kennen hun baasje. We moesten hier ook maar eens kippen en konijntjes nemen, we hebben er plaats genoeg voor.”

„Wij hebben een tuin vol bloemen en Rudi heeft kippen en konijntjes. Je kunt niet alles hebben, Freekje.”

„Ik had nog veel liever dieren dan bloemen,” zei Freekje.

„En ik zou best mijn konijntjes willen geven voor die mooie rozen,” zei Rudi.

„Dan is het maar het beste, dat jullie eens een poosje ruilen,” stelde mevrouw Bendelaar voor. „Rudi wordt dan een maand of drie ons kind en jij gaat naar de vader en moeder van Rudi.” De jongens gaven niet dadelijk antwoord. Ze moesten er eerst nog eens eventjes over nadenken. Toen pakte Freekje z'n moeder bij de hand en hij zei: „Ik blijf toch maar liever bij jullie.” En Rudi zei: „Ik ga nu maar gauw naar mijn eigen moeder. Ik moet om vijf uur thuis zijn.”

„Dus maar niet ruilen?”

Neen, dat wilden ze toch maar liever niet.

„Je lust toch nog wel een bordje kersen, Rudi, voor je naar huis gaat?” vroeg mevrouw Bendelaar. „Het is eventjes over halfvijf, je hebt nog net tijd om ze lekker op te peuzelen!”

Nu, kersen lustte Rudi wel!

„En voor je moeder krijg je een bosje van die rozen mee, die je zo mooi vindt.”

Freekje bracht zijn vriendje tot bij de uitgang van het Juliana-park. Vlak bij het hek vroeg Rudi: „En nu kom jij eens naar mijn konijntjes kijken, hè? En je moeder krijgt het eerste ei als straks de kuikens groot zijn en gaan leggen. Ik zal het aan mijn moeder vragen. Ze vindt het vast wel goed.”

Thuis raakte Rudi niet uitgepraat over alles wat hij die middag genoten had: de trein met de acht meter rails, de heerlijke limonade, de rozen en de kersen en nog veel meer. Hij vertelde ook, dat Freekjes moeder een heel vriendelijke mevrouw was en dat hij haar het eerste ei van de kuikentjes wilde geven.

„Dat duurt nog wel even,” zei z'n moeder, „maar je moet er maar zelf aan denken als het zover is.”

De rozen kregen een mooi plaatsje, midden op de tafel, in een zwarte vaas.

Eén ding vond Rudi maar jammer: dat hij de helft van die rozen niet mee naar school kon nemen, voor juffrouw Jansen. Z'n moeder zou het misschien nog wel goedvinden als hij het vroeg, maar het zou veel te gek staan voor Freekje!

Maar nu wist hij toch, wat hij geven zou als de juffrouw jarig was: donkerrode rozen!

4. De juffrouw wordt jarig

„Rudi, kom dan toch beneden. Het is bij halfnegen!”

Moeder stond in het portaal, beneden aan de trap, en ze riep Rudi, die zich boven aan het wassen was.

„Ja moeder,” riep Rudi terug, „ik ben zó beneden.”

Toch duurde het nog wel een minuut of vijf, eer Rudi in de

huiskamer was, waar zijn boterham klaarstond. Vader was al meer dan een uur tevoren naar zijn werk gegaan en moeder had ook al gegeten.

„Je mag nu toch heus wel heel hard opschieten, anders kom je te laat op school,” waarschuwde moeder haar jongen, die zich helemaal niet haastte.

Toch bromde ze niet hard op Rudi. De vorige dag was oma jarig geweest. 's Avonds was Rudi met zijn vader mee geweest, achter op de fiets, om oma en opa te feliciteren en toen was het wat laat geworden. Om halftien lag hij pas in zijn bed.

„Gelukkig dat oma niet elke dag jarig is,” dacht moeder, toen Rudi om tien voor negen de deur uitging, met nog een halve boterham in zijn hand, die hij onderweg wel verder op zou eten. Op een holletje liep hij naar de ingang van het Julianapark, waar Freekje altijd op hem wachtte, maar toen hij daar achter zijn adem aankwam, was er geen Freekje meer te zien.

Rudi zette het toen maar weer op een lopen.

Om even voor negen kwam hij op de speelplaats voor de school. Gelukkig nog net niet te laat, maar de bel zou toch wel zó gaan. Op het ogenblik, dat meester Noordam de gang inliep om de eerste bel te laten luiden, zag Rudi zijn vriendje tussen een groepje kinderen staan. Hij wilde gauw op ze toelopen, maar op het geklingel van de schoolbel stoven de kinderen uit elkaar. Rudi hoorde nog juist een meisje zeggen: „Ze zal wel trakteren op chocolaatjes en op suikerkaakjes, dat doet ze elk jaar.”

Trakteren . . . chocolaatjes . . . suikerkaakjes.

„Wie zal er trakteren?” dacht Rudi.

Maar vóór hij aan één van de kinderen iets kon vragen, schoof Freekje met hem mee de schoolgang in en vertelde fluisterend het grote nieuws: juffrouw Jansen zou de volgende dag jarig

zijn. De kinderen hadden op de speelplaats afgesproken, dat ze allemaal wat voor haar mee zouden brengen. Een meisje uit de vierde, die het vorige jaar bij juffrouw Jansen in de klas had gezeten, had het verteld, van die verjaardag.

„Wat geef jij?” vroeg Rudi aan zijn vriendje.

„Weet ik nog niet,” zei Freekje, heel zachtjes, want juffrouw Jansen liep vlak voor hen de trap op.

„Ik zal er vanmiddag thuis met mijn moeder over praten,” zei Freekje boven, bij de kapstokken.

„Ik geef bloemen,” antwoordde Rudi, een beetje te hard.

„Ssst . . . sssst,” waarschuwde Freekje en hij wees met zijn vinger naar de juffrouw, die ook op de gang liep.

In het speelkwartier werd door de kinderen in kleine groepjes nog veel over de verjaardag van de juffrouw gepraat. „Ik geef bloemen,” zei Freekje aan een ieder, die naar hem wilde luisteren en onder dat zeggen werden die bloemen in zijn gedachten en ook in zijn woorden hoe langer hoe mooier. Het zou een bos van de allermooiste bloemen zijn . . . misschien wel donker-rode rozen.

Die middag ging Rudi niet met Freekje mee naar huis. „Ik moet nog een boodschap doen aan de andere kant van het dorp,” zei hij.

Eigenlijk was dat niet geheel waar. Hij moest geen boodschap doen; hij wilde alleen maar voor de ramen gaan kijken bij „De Anjelier”, die fijne bloemenzaak in de Voorstraat en hij vond, dat Freekje daar niets mee te maken had!

Rood van het harde lopen kwam hij bij „De Anjelier” aan. Er stonden prachtige bloemen in de etalage. Losse bloemen in vazen en kannen en vaste planten in sierpotten. Rudi keek naar al die bloemen eigenlijk niet eens. Zijn ogen zochten alleen naar

rozen, naar rode rozen. Ha, daar in een hoekje zag hij ze staan, een reuzenbos, in een groene emmer. Ze stonden niet voor het raam, maar in de winkel op de grond. Hij kon ze nog het best zien, als hij, met zijn hand boven zijn ogen, zijn neus plat op de ruit van de winkel deur drukte. De rozen waren wel niet zó donker als die van Freekjes moeder, maar toch héél mooi.

Zodra Rudi thuiskwam, vroeg hij geld om rozen te kopen voor de juffrouw.

„Geld voor rozen?” vroeg zijn moeder verwonderd. „Hoe kom je daar nu weer bij?”

„De juffrouw is morgen toch jarig?”

„De juffrouw morgen jarig?” Moeder wist natuurlijk van niets.

„Een meisje uit de vierde heeft het verteld en die heeft het vorige jaar bij haar in de klas gezeten. En alle kinderen brengen morgen wat mee.”

„Wát brengen ze mee?” vroeg moeder. „Geld?”

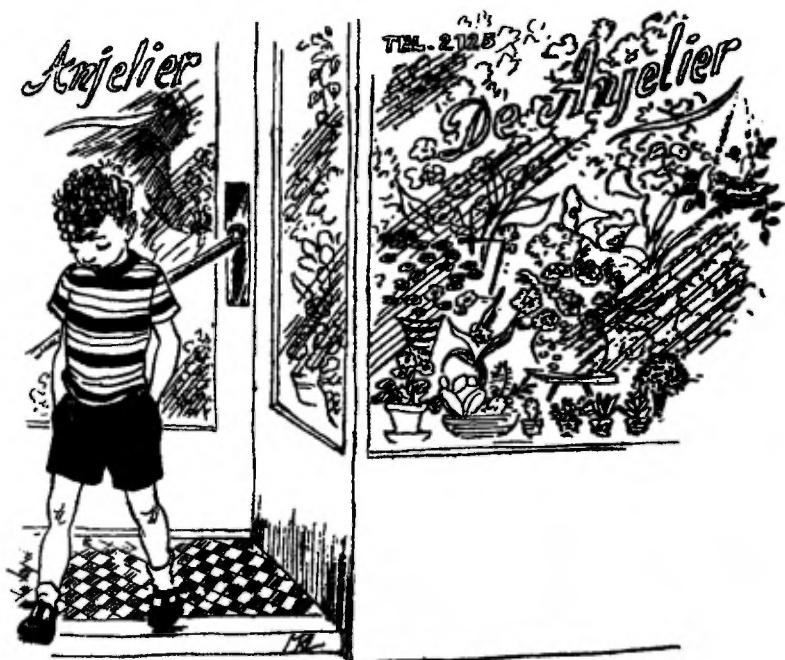
„Nee, een cadeautje. En ik mocht toch bloemen geven als de juffrouw jarig was?”

Moeder herinnerde zich, dat ze een poos geleden iets aan Rudi had beloofd over bloemen, maar ze kon toch heus geen geld missen om dure rozen te kopen.

„Je mag een klein bosje bloemen kopen,” zei ze, „maar het mag niet meer kosten dan vijftig cent. Als je voor dat geld niets kunt krijgen, koop je maar een paar repen chocola.”

Moeder gaf Rudi twee kwartjes uit haar huishoudbeurs. Om vier uur moest Rudi dan maar eens zien wat hij daarvoor kopen kon.

Die middag voelde Rudi op school zeker wel tienmaal in zijn broekzak, of de twee kwartjes er nog inzaten en om vier uur ging hij weer niet met Freekje mee. Weer liep hij hard naar

„De Anjelier”. Hij keek niet meer voor de ramen, maar direct ging hij de winkel binnen.

Hoe schrok hij, toen hij hoorde, dat een bosje van die mooie rode rozen wel drie gulden kostte! Voor een kwartje kon hij één roos krijgen en voor twee kwartjes drie rozen, maar dan waren het niet van die mooie grote, doch kleine roosjes met korte steeltjes. „Voor een klein vaasje,” zei de bloemist.

Nee, die wilde Rudi niet hebben. Zouden de kinderen hem even uitlachen als hij met drie roosjes aankwam!

Op weg naar huis kocht hij twee repen chocolade, één melk en één puur en hij kwam thuis met een sip gezicht.

De volgende morgen durfde hij bijna niet naar school te gaan. Met opzet ging hij wat laat van huis, en hoe dichterbij

school kwam, hoe langzamer hij begon te lopen. Toch kwamen hem, nog vóór hij bij het schoolplein was, een paar jongens uit zijn klas achterop.

„Wat heb jij voor de juffrouw?” vroegen ze.

„Chocola,” antwoordde Rudi zacht en met neergeslagen ogen.

„En je zou een grote bos bloemen geven!” zeiden de jongens.

Toen kreeg Rudi een kleur van schaamte.

Er lag al heel wat op het tafeltje voor de klas, toen Rudi er zijn twee repen chocolade bijlegde: een mooi wit zakdoekje met een fijn randje van kant, een stuk zeep, dat naar siringen rook, een blauwe ballpoint, een broche met glinsterende steentjes, nog een zakdoek met groene streepjes, een hele tablet chocola, wel zo groot als vijf repen en vier perziken in een doosje met groene papierwol. De juffrouw had ook al heel wat bloemen gekregen, maar donkerrode rozen waren er niet bij! Rudi legde zijn hand in die van juffrouw Jansen en met een zachte stem feliciteerde hij haar met haar verjaardag. Ze lachte vriendelijk naar Rudi en ze bedankte hem voor zijn heerlijke repen. Maar Rudi dacht, dat ze met al dat moois van het tafeltje toch wel meer in haar schik zou zijn dan met die twee kleine reepjes chocolade. Hij vond het een veel te klein verjaringscadeau voor zo'n aardige juffrouw. Vóór hij naar zijn bank liep, zei hij nog gauw: „Vanmiddag krijgt u nog mooie rozen van mij.” Hij begreep zelf niet, hoe hij dat durfde te zeggen. Hij had immers geen rozen? En hij wist ook niet, hoe hij er áán moest komen. En nu had hij ze aan de juffrouw beloofd! De hele morgen moest Rudi aan zijn belofte denken.

Juffrouw Jansen gaf de kinderen een fijne ochtend. Ze hoefden maar een béetje te leren en ze mochten véél pret maken. Ze kregen flikken en kaakjes met suiker en ze mochten „Lang

zal zij leven" zingen en nog heel veel andere liedjes. Op het eind van de morgen vertelde de juffrouw ook nog een prachtig verhaal. Toch kon Rudi dat allemaal niet echt plezierig vinden . . . hij moest maar aan die rozen denken.

Thuis probeerde hij toch nog weer geld van zijn moeder te krijgen om rozen te kopen.

„Maar jongen,” zei moeder, en haar stem klonk echt boos, „je hebt nu toch répen gegeven? Wat zeur je dan nog om bloemen? Als ze eens erg goedkoop zijn, mag je wel eens een bosje meenemen voor de juffrouw, maar nu kan ik er werkelijk geen geld voor missen.”

Van zijn moeder had hij dus niets te verwachten. Dat begreep hij nu wel. En toch moest hij bloemen hebben, rode rozen. Hij had ze de juffrouw immers beloofd? En àl de kinderen hadden het gehoord!

Toen kwam er iets heel stouts in zijn gedachten.

Als zijn moeder de kamer nu maar eventjes uitging!

„Tingelingeling.”

Dat was de bode van het ziekenfonds. Moeder had hem al langs het raam zien komen. Gauw pakte ze de kaarten uit de buffetlade en liep ermee naar de voordeur. Rudi bedacht zich geen ogenblik. Vlug nam hij een mes uit de open lade van het buffet. Hij stak het in zijn broekzak en hoopte maar, dat moeder het mes niet direct missen zou. Het mes was wat groot voor Rudi's broekzak. Het mesheft stak er een eindje uit. Daar hield Rudi zijn hand maar op.

Hij moest ook wat vroeger weg zien te komen dan andere middagen.

Moeder kwam met de kaarten terug. Ze legde ze weer in de buffetla, die ze dicht duwde.

„Ze merkt niets van het mes,” dacht Rudi.

Ze zei ook niets, toen Rudi wat eerder dan gewoonlijk naar school ging. Buiten zette hij het op een holletje en bij de hoek van de straat liep hij precies de verkeerde kant uit: niet naar school, maar naar het Emmapark. Daar moest hij wezen om aan rozen te komen, want daar groeiden ze: rode en roze rozen en gele rozen, prachtige rozen . . . en véél. Je zou er wel honderd bossen van kunnen maken.

Rudi wist wel, dat hij die rozen niet af mocht plukken. Hij zou

dan ook wel goed uitkijken, dat niemand hem zag als hij het mes uit zijn zak haalde!

Zo'n ondeugende Rudi!

Na een poosje stond hij, buiten adem van het harde lopen, voor een rozestruik. Hij keek naar links en hij keek naar rechts. Niemand te zien. Zo omstreeks halftwee was het stil in het Emma-park. De moeders met de kinderwagens en de kleine kleuters kwamen pas later op de middag, de opa's en de oma's, die graag op een bankje in het zonnetje zaten, moesten eerst hun middagdutje nog doen.

Vlug haalde Rudi het mes te voorschijn en begon aan een tak te snijden. Maar dat viel hem toch niet mee, want de tak was groen en taai en het mes niet zo erg scherp. Hij dacht, dat hij de bloemen er misschien nog beter met zijn handen af kon trekken. Maar oei, wat hadden die rozen scherpe doorns! Rudi werd rood van inspanning en van ongeduld, want hij moest toch ook op tijd op school zijn, met een bos rozen . . .

Rudi snééd aan de takken en hij trók aan de takken en hij bezeerde zijn handen, maar hij kreeg het toch voor elkaar en zo had hij al gauw een bos rozen, nòg groter en nòg mooier dan de bos bloemen, waarvan hij al zo lang had gedroomd.

5. Zo'n Rudi toch!

Wel drie straten ver liep Rudi op een drafje, met de rozen in zijn arm. Het mes had hij in het park tussen de struiken laten liggen. Rudi liep zo hard, omdat hij bang was om te laat op school te komen, maar eigenlijk nog meer uit vrees door de een of ander op de hielen te worden gezeten. Je kon maar nooit weten, wie hem daar in dat park bezig had gezien!

Op het nippertje kwam hij de klas binnen. Met een glunder gezicht legde hij de bloemen op het tafeltje van de juffrouw. Toen hij naar zijn plaats stapte, keek hij de hele klas vrijmoedig rond, alsof hij zeggen wilde: zien jullie nu wel, dat ik woord heb gehouden? Daar liggen de rozen nu. Je kunt ze allemaal zien!

„Maar jongen, wat een prachtige rozen,” zei juffrouw Jansen, „zul je vooral niet vergeten je moeder ervoor te bedanken?”

De bloemen die de kinderen 's morgens mee hadden gebracht, waren al bij de juffrouw thuis. Nu schikte ze de rozen van Rudi in een vaas en ze gaf die een plaatsje op het tafeltje voor de klas. „Zo kunnen we ze allemaal zien,” zei ze.

Op school had Rudi die middag het grootste plezier, maar toen hij om vier uur met Freekje de weg opging naar huis, was hij stiller dan anders. Freekje vroeg hem toen, waar hij die rozen vandaan had.

„Gekocht in „De Anjelier,” loog Rudi.

„'n Fijn adres,” antwoordde Freekje wijs. „Zal je moeder centen hebben gekost!”

„Drie gulden,” loog Rudi weer en hij voelde, dat hij een kleur kreeg.

„Zonde van d'r geld,” vond Freekje, „als je even gevraagd had, had je ze van ons voor niets kunnen krijgen. Wij hebben een tuin vol rozen.”

Rudi gaf zijn vriendje geen antwoord. Hij had er nooit aan gedacht rozen te vragen uit de tuin van mevrouw Bendelaar.

„Zat er geen papier om die rozen?” vroeg Freekje even later.

„Als je bloemen in een winkel koopt, krijg je er altijd een papier om en dan knippen ze er ook de doorns voor je af.”

„Ach jô,” zei Rudi toen kwaad, „dat papier is er onderweg afgewaaid en die man had geen tijd meer om de doorns eraf te

breken, want ik moest naar school. Het was al bijna twee uur, toen ik nog bij hem in de winkel stond."

„Nou, word maar niet kwaad," zei Freekje, „het kan me niks schelen, waar jij die rozen vandaan hebt, hoor, al had je ze gestolen!"

Rudi werd nog bozer op zijn vriendje. Waar bemoeide Freekje zich eigenlijk mee?

„Het gaat je allemaal niks an," riep hij.

Meteen ging hij aan de overzijde van de weg lopen. Als Freekje zo deed, wilde hij niks meer van hem weten.

Zo liep Rudi daar alleen, rechtop en met een gezicht, alsof hij om geen tien Freekjes iets gaf. Maar hij was van binnen niet zo flink als hij er van buiten uitzag. Zijn hart bonsde zo hevig, dat hij het tot in zijn keel voelde kloppen en hij moest moeite doen om de tranen, die achter zijn ogen prikten, tegen te houden.

Thuis zei hij niets, maar zijn moeder zag al gauw, dat er iets met Rudi aan de hand was. „Hij is zeker nog boos, omdat hij geen bloemen mocht geven," dacht moeder. Nu, daar gaf moeder niets om. Maar toen Rudi 's avonds nog zo stil was, nam ze Rudi's hoofd tussen haar handen en keek hem recht in de ogen. „Scheelt er wat aan, jongen?" vroeg ze.

Toen ging Rudi echt bijna huilen, maar toch zei hij, dat er niets was.

Nu, toen wist moeder het ook niet meer. „Misschien is het morgen over als hij eerst maar eens lekker geslapen heeft," dacht ze.

Maar met dat slapen wilde het die avond ook niet zo best gaan. Zijn gebedje durfde hij niet eens te doen en hij lag heel lang wakker. Hij dacht ook telkens: „Straks mist moeder het mes." Pas heel laat, toen zijn vader en moeder al naar bed waren, dommelde Rudi in. Hij droomde die nacht van een grote politie-

agent, die hem bij de kraag van zijn bloesje greep en zei: „Nou heb ik je dan toch eindelijk, hè?”

De volgende morgen kon moeder hem bijna niet wakker krijgen en toen hij eenmaal op was, zag ze wel, dat het met Rudi nog niet in orde was.

„Vertel me nu eens eerlijk, jongen, wat er met je is,” zei ze, onder het ontbijt.

„Ik ben geen vriendje meer met Freekje,” antwoordde Rudi. „Geen vriendje meer met Freekje? Dan is er toch iets gebeurd? Wil hij niet meer met je omgaan?”

„Och, hij deed gisteren zo vervelend met die . . .” Opeens hield Rudi op en hij voelde, dat hij een verschrikkelijke kleur kreeg. Daar had hij bijna verteld van de rozen . . .

„Wáár deed hij zo vervelend mee?”

„Och niks,” zei Rudi zacht.

„Er is wèl wat Rudi, iets wat niet goed is, anders zou je het wel vertellen.”

„Nou, ik had onderweg rozen geplukt voor de juffrouw en daar had Freekje wat van te zeggen.”

„Zo, zo, had jij onderweg rozen geplukt. Wáár had je die geplukt?”

„In het Emmapark.”

„Dat is niet naast de deur ook. En dat mag toch ook zo maar niet? Die rozen groeien daar toch niet om zo maar eens door de een of ander afgeplukt te worden? De politie had je wel mee kunnen nemen! Foei Rudi! En waarom wilde je nu toch met alle geweld rozen aan de juffrouw geven?”

„Omdat ze zo mooi waren . . . en omdat Freekje ook zo dikwijls mooie bloemen aan de juffrouw geeft.”

„Ja, en ook omdat je het liefste jongetje uit de klas wilt zijn.

Ik denk, dat je de juffrouw wel erg tegen zult vallen als ze dat mooie verhaal straks hoort."

Rudi begon nu echt te huilen. Grote tranen liepen langs zijn gezicht. Zijn moeder wàs nu al boos op hem en straks zou juffrouw Jansen niets meer van hem willen weten en Freekje was ook al kwaad.

„Je bent jaloers, Rudi," zei moeder, „en dat is helemaal niet mooi. Je bent jaloers als de juffrouw jou niet de aardigste jongen vindt en je bent jaloers als Freekje bloemen meebrengt. Foei Rudi . . . en heb je bij dat rozen plukken soms ook een mes uit de buffetla gebruikt?"

Rudi boog zijn hoofd diep, bijna tot op zijn ontbijtbordje en hij knikte alleen maar wat met dat gebogen hoofd.

„En waar is dat mes gebleven?"

„Ligt nog in het park."

„Je moet je traantjes nu maar drogen, Rudi. Eet vlug je boterham op en dan ga je eerst naar het Emmapark om te kijken of je het mes nog vinden kunt."

Rudi keek naar de klok. Het was al bijna halfnegen. „Dan kom ik te laat op school," zei hij.

„Voor die ene keer is dat niet zo erg. Ik zal je wel wegbrengen vandaag."

„Vertelt u dan aan de juffrouw van de rozen?"

„De juffrouw moet het toch wel weten, Rudi. Wil je het haar liever zèlf vertellen?"

Neen, dat wilde Rudi liever niet. Hij stak het laatste hapje brood in zijn mond en wilde meteen van tafel opstaan.

„Gaat dat zó?" vroeg moeder.

Rudi ging meteen weer zitten. Bijna was hij vergeten te danken. Hij bedacht zich, dat hij de vorige avond niet had durven bidden en vanochtend was hij nog zo slaperig geweest, dat hij zijn

morgengebedje ook al vergeten had. Voor zijn boterham had hij even zijn handen gevouwen en vlug zijn gebedje gezegd. Hij dacht, dat God in de hemel nu ook wel boos op hem zou zijn.

Zo ging hij die morgen de straat op, op weg naar het Emma-park, om moeders mes te zoeken. Hij zag niet eens, dat de zon zo mooi scheen en hij hoorde de vogels niet zingen. Niemand wilde meer iets van hem weten, zo dacht hij: de juffrouw niet en moeder niet en Freekje niet . . . en de Here Jezus ook niet. Als het mes er nu nog maar was!

Hij moest in het park even zoeken naar het plekje, waar hij die rozen had geplukt. Ja, daar moest het zijn. Je kon nog zien, dat er aan de struiken was gerukt. Het mes moest dan ergens op de grond liggen . . . als een ander het nog niet had opgeraapt. Rudi duwde met zijn hand de takken wat op zij . . . en daar lag het mes. Het was nat en vuil, maar het wàs er. Vlug liep hij ermee naar huis, waar moeder al op hem stond te wachten. Ze was blij, dat Rudi het mes teruggevonden had. Het was nog bijna nieuw en het hoorde bij vijf andere messen, die ze pas kort tevoren had gekocht.

„En nu mee naar school,” zei moeder.

Rudi vond, dat moeder wel erg hard liep en dat hoefde in het geheel niet, want het was toch al over negen; de school was dicht en juffrouw Jansen stond in de klas . . . de rozen zouden nog wel op het tafeltje staan.

Och, Rudi kon zijn moeder bijna niet bijhouden, zó hard liep ze. Veel te vlug naar zijn zin waren ze bij school. Toen moeder aan de bel trok, hoorde Rudi hem luid klingelen door de stille schoolgang.

Een jongen uit de hoogste klas deed open. Moeder zei, dat ze juffrouw Jansen even wilde spreken.

De jongen keek heel ernstig. „Dat kan eigenlijk niet onder schooltijd, mevrouw,” zei hij.

„Zeg maar, dat ik de moeder van Rudi Bartels ben. Het hoeft niet lang te duren.”

„Ik zal het even vragen, mevrouw,” zei de jongen. Hij verdween in de hoogste klas en kwam daarna weer terug.

„Het spijt me erg, mevrouw,” zei hij, „maar het gaat werkelijk niet. Misschien kunt u om twaalf uur terugkomen, of vanmiddag, voor de school begint. Uw zoontje kunt u wel hier laten, ik zal dan wel zeggen, dat u hem hebt gebracht.”

Zo bracht de jongen uit de hoogste klas Rudi bij zijn juffrouw, met de boodschap, dat zijn moeder hem had gebracht en moeder moest naar huis gaan, zonder dat ze de juffrouw had gesproken.

Rudi mocht in zijn bank gaan zitten en de juffrouw vroeg niet, waarom hij zo laat was gekomen. De rozen stonden nog op het tafeltje en ze waren nog even mooi als de vorige dag, maar Rudi had er geen schik meer in. Telkens als hij ze zag, dacht hij: „Iedereen is kwaad op me, moeder en Freekje en de juffrouw . . . en de Here Jezus is ook boos op mij.”

Toen de kinderen die morgen naar de speelplaats gingen, moest Rudi binnen blijven. Hij was maar heel kort alleen in het lokaal, want toen de kinderen aan het spelen waren, kwam juffrouw Jansen naar Rudi toe. Ze legde haar hand op zijn schouder en zei: „Is er wat, Rudi? Heb je hoofdpijn, of ben je misschien met je moeder naar de tandarts geweest? Of is er nog wat anders?”

„Die bloemen,” zei Rudi, „die bloemen.”

„Er is toch niets met die bloemen? Ik vond ze zo erg mooi, daarom heb ik ze op school laten staan, ik kan er dan de hele dag naar kijken.”

„Ik wilde u zo graag bloemen geven, maar moeder kon geen geld missen.”

Juffrouw Jansen begreep er niets van. „En je hebt nu toch bloemen gegeven?” zei ze, „en nog wel zulke mooie.”

De tranen kwamen alweer in Rudi's ogen. „Ze zijn van het Emmapark,” zei hij.

Juffrouw Jansen keek Rudi eens goed aan. „Van het Emmapark?” vroeg ze.

„Daar heb ik ze geplukt,” bekende Rudi.

„Maar Rudi,” zei juffrouw Jansen. Ze schrok er echt van. Ze vond het wel erg, wat Rudi had gedaan, maar ze zag ook, dat hij er berouw van had. „Hoe kon je nu toch zo ondeugend en ook zo dom zijn?” vroeg ze, „je had toch al zulke fijne repen voor me meegebracht en daar was ik nu juist zo blij mee, want ik houd erg veel van chocolade!”

Even later zei ze: „Weet je wat zo erg is, Rudi? Je kunt die afgeplukte rozen niet eens terugbrengen naar het park. Die heb je nu van ons allemaal weggenomen en het meeste nog van de omaatjes en opaatjes, die zo graag naar de mooie bloemen in het park komen kijken en van de moeders, die 's middags met de kleine kindertjes naar het park gaan.”

„Nou bent u boos op me,” zei Rudi met een treurig gezicht. „Als jij nu goed begrijpt, dat ik van alle kinderen in de klas evenveel houd en even blij ben met chocoladerepen als met bloemen, kunnen we weer de beste vrienden worden... en dan ga jij je gezicht en je handen eens lekker fris wassen. Geef mij nu eerst nog maar eens een stevige hand.”

Rudi legde zijn warme en niet zo heel schone hand in de hand van zijn juffrouw. „Freekje is ook boos op mij,” zei hij.

„Nou, maar die wordt wel weer goed op je, hoor,” antwoordde de juffrouw lachend.

„En m'n moeder is boos.”

„Kan ik wel een beetje begrijpen, Rudi, maar als jij vanmiddag tegen haar zegt, dat je proberen zult niet meer zulke malle dingen te doen, zal je moeder ook niet meer zo lang boos op je blijven.”

„En de Here Jezus is boos op mij . . .”

„De Here Jezus zou alleen boos op je kunnen zijn, als je helemaal geen berouw had. Niemand is boos op je, Rudi. De Here Jezus zeker niet. Je bent alleen een beetje boos op je zelf.”

Voor de kinderen weer in de klas kwamen, zette juffrouw Jansen de vaas met rozen in de vensterbank van het achterste raam.

Freekje liep om twaalf uur weer als gewoonlijk met hem mee naar huis . . . en hij vroeg niets over de rozen. Thuis vroeg moeder: „En moet ik nu vanmiddag nog mee naar school?”

„De juffrouw weet het al,” zei Rudi. Hij begon maar meteen moeder te helpen met tafeldekken. Moeder zei nog wel niet zoveel, maar Rudi zag toch wel, dat ze alweer een beetje goed op hem was.

Voor hij die avond naar bed ging, knielde Rudi neer bij de houten stoel in zijn slaapkamertje en deed hij weer, zoals elke avond, zijn gebedje, maar voor hij „amen” zei, bleef hij nog even geknield liggen. Zacht fluisterde hij: „Ik dank U, dat de juffrouw niet boos meer op mij is en dat moeder weer goed is en Freekje mijn vriendje weer wil zijn . . . en ik dank U, lieve Here

Jezus, dat U niet boos op mij bent. Help mij om niet weer jaloers te zijn. Amen."

Een paar maanden daarna bloeiden de asters. Die waren niet zo erg duur en toch heel mooi. Rudi mocht van een bloemenman, die langs de deur kwam, een prachtige bos van die asters kopen, om aan zijn juffrouw te geven.

Blij ging hij er op een middag mee naar school. „Nu zijn ze heus niet uit het Emmapark, juf,” zei hij, „m'n moeder heeft me geld gegeven en ik heb ze zelf gekocht van een bloemenman, aan de deur."

De juffrouw lachte maar eens en ze zette de asters in de mooiste vaas, die ze had, op het tafeltje voor de klas.

In het volgende voorjaar waren Rudi's kuikentjes kippen geworden en op een dag haalde hij het eerste ei uit het hok. Het was niet groot, maar nog warm en het had een bijna doorzichtige lichtroze schaal. Het was een prachtheidje, dat wel van porcelein leek. „Mag ik het naar Freekje brengen, voor zijn moeder?” vroeg Rudi, „ik heb het haar beloofd, het vorige jaar, toen ik bij Freekje speelde."

„Als je het beloofd hebt, moet je het doen,” zei moeder.

Rudi zou het eitje dan maar direct gaan brengen. Tijd had hij genoeg, want het was paasvakantie.

Mevrouw Bendelaar was heel blij met het eerste ei van Rudi's kuikentjes. „Erg lief van je, Rudi,” zei ze, „en dat je eraan gedacht hebt! Ik was het al bijna weer vergeten."

Rudi kreeg een lekkere kop chocolade met een theebeschuitje en vóór hij wegging, mocht hij nog even de tuin zien. De rozen bloeiden nog niet, zo vroeg in het voorjaar, maar nu hingen de sering en de gouden regen met bloemtrosjes, die al een beetje

begonnen te kleuren, en in de perken prijkten de tulpen en de narcissen.

„Je vond die donkerrode rozen zo mooi, hè?” vroeg mevrouw Bendelaar, toen Rudi al bij het tuinhekje stond.

„Ik vond ze het mooist van al de bloemen,” antwoordde Rudi.

„Ze zijn ook erg mooi,” zei mevrouw Bendelaar. „Als je nog even wacht, zal ik je een paar struikjes meegeven. Als je ze nu

plant en ze goed verzorgt, heb je van de zomer zelf van die mooie rozen in je tuin."

Rudi kreeg een kleur van blijdschap, toen mevrouw Bendelaar hem een ogenblikje later de struikjes in de handen gaf. „Pas op," zei ze, „rozen zitten er nog wel niet aan, maar wel doorns en die kunnen lelijk prikken."

Met de rozestruikjes dicht tegen zich aangedrukt liep Rudi even later vlug naar huis. „Mevrouw Bendelaar is lief," dacht hij, „bijna zo lief als juffrouw Jansen!"

INHOUD

	blz.
1. Rudi en Freekje worden vriendjes	7
2. Bloemen voor de juffrouw	12
3. Op bezoek bij Freekje	19
4. De juffrouw wordt jarig	26
5. Zo'n Rudi toch!	34